

Ангел Каралийчев

Майчина клетва
Стара тракийска легенда

– Не забравяй никога родината си! – прошепна с немощен глас умиращият.

– Какво каза, господарю? – наведе се над леглото неговият верен прислужник.

– Помни – раздвижи засъхналите си устни болният, – че на този свят имаш майка родина! Тежко оня, който не се отзове на майчиния глас.

Полека се наляха хлътналите очи на стария владетел. Две големи сълзи блеснаха и потекоха по странните му. Умираще господарят на Вавилония, отиваше си управителят на приказния град Вавилон и душата му се бяхтеше от мъка. В най-последния час пред очите му трепна едно равно, тихо, зелено поле. Люшнаха се звънци на бели стада. Полека започна да плакне бреговете си една широка река, в чиито води се оглеждаха стари върби с набръчкана кора и безпомощно увиснали надолу клони. Пъргави малки рибки с червени опашки подхвъркваха като крилати плета нагоре и вълнуваха успокоената вода. Ах, това тихо, зелено поле, над което с проточени шии летят бели щъркели, е равна Тракия! Реката, която плакне бреговете, които свирят тъй хубаво, че сякаш кавалите им говорят, са родните братя на вавилонския цар.

– Къде сте, мои братя? Къде си и ти, майко?

Болният се унесе. Заниза се в душата му керванът на младите години. Явиха се родни, мили лица, близки до сърцето му. Те стояха напреде му и го гледаха с укор, загдето ги беше забравил в ония години, когато седеше на царски трон и милиони хора му се покланяха. Той си спомни как едно време напусна родното си село, за да тръгне с войниците на Александър Македонски към Азия. Спомни си кроткия есенен ден, когато яхна младия си кон и потегли. Тракийско поле беше жълто, шумата на дърветата капеше, а слънцето като око напълнено със сълзи, едвам припичаше. Една стара жена, прехапала устни от мъка, държеше юздата на коня и се молеше:

– Постой, чедо, още малко да те погледам ида ти се порадвам! Сърцето ми казва, че вече никога няма да те видя.

Тази стара жена беше майка му.

Владетелят на Вавилония въздъхна. Изведнъж нова картина оживя пред очите му. Чу се тежък тропот на копита, зацвилиха уморените коне, светнаха шлемове. От горещия пясък на пустинята се зададоха войниците на македонския цар и се втурнаха към стените на библейския град Вавилон. Чудна светлина заливаше тогава града. Морно течеше една река сред цветущи градини и бели къщи, накацали на земята като

едри лебеди. С гръмовит глас се обърна Александър Македонски към войниците си:

– Този град, който прилича на вълшебна съкровищница, защото е пълен с имане, този град, където изкусни ковачи коват тънки саби, що се вият като змии, и дръжките им са украсени с драгоценни камъни, този град ще подаря на оня мой войник, който пръв се промъкне между вражките стрели и се покатери върху крепостната стена!

Легионите се залюляха като море. Настана страшен бой. Обсадните машини забучаха. Боеви колесници почнаха да бълват огън, а каменометниците удариха с едри камъни крепостните кули. Облаци дим удавиха града. Пръв се покачи върху високата стена младият тракиец от малкото село край бреговете на Марица. Подир три дни получи от ръцете на щедрия си господар владетелския меч на Вавилония. Седна тракиецът престола и господарува девет години време. Стегна порутените стени на града, събра силна войска, разшири границите на държавата, потъна в злато.

Веднъж в двореца му влезе странен човек – с овчи калпак, с цървули на краката, червен пояс и лице, почерняло от горещия пустинен вятър. Той беше дошъл от далечна земя.

– Бате – каза бедният гост на вавилонския владетел, – аз съм твоят по-малък брат. Не ме ли познаваш? Дойдох от Тракия. Научихме се, че ти си станал голям човек и имаш толкова войници, колкото зърна пясък има в пустинята. Чухме, че твоите войници били храбри като лъвове. Проводиха ме да искам помощ. Варвари от север, облечени в кожи на зверове, въоръжени с брадви и мечове, нахлуха в родината ни. Грабят стадата ни, горят нивите ни, отвличат в робство невестите ни. Ела да ни помогнеш!

– Не мога дойда – отвърна владетелят на Вавилония. – Моите войници са научени да се бият само когато са настанени върху гърбовете на големите слонове. Пустини и морета делят Вавилон от Тракия. Как ще прекарам слоновете си през моретата?

С наведена глава си тръгна тракийският овчар.

Минаха още девет години. Отново във Вавилон пристигна същият овчар и падна на колене пред владетеля.

– Бате – замоли се той, – нашата майка е на смъртно легло. Ела си да те види! Тя иска на смъртния си час да прегърне своя най-голям син – господаря на Вавилония.

– Не мога да дойда – отказа повторно господарят, – защото Вавилон е пълен с боляри, които искат да сложат на главите си царски

корони. Щом стана от престола, други ще седне на него.

Пак наведе глава малкият брат, тръгна си и се закле никога вече да не стъпи в столицата на своя брат.

А когато се върна в Тракия и майката чу какво е казал нейният син, надигна се, погледна към далечината и тъй го прокле:

– Ако някога, синко, ти стане свидно за родния край и се върнеш в Тракия, дано се вкамениш!

Цял живот господарува тракиецът във Вавилония. Води войни, посреща и изпраща царе от всичките краища на земята, трупа злато и най-подир легна да мре.

– Чувай – обърна се той към своя верен прислужник, – чувай какво ще ти заръчам... още тази нощ, като издъхна, тайно от другите да натовариш шест камили с имане. На седмата привържи моя ковчег и карай към Тракия! Искам да бъде погребан в родната си земя...

– Слушам, господарю, последната ти поръка ще бъде изпълнена! Същата нощ, когато месечината угасна зад един облак, седем камили, натоварени с тежък товар, излязоха от Вавилон и се упътиха през пустинята към морския бряг. Върху един голям кораб камилите и техният водач плувнаха по моретата, минаха покрай чужди и непознати страни и подир два месеца път слязоха на тракийския бряг. Беше пак тиха есен, когато седемте камили от Вавилония нагазиха потъмнялата трева на Тракийското поле. Марица носеше опадала шума към бреговете На Бяло море. Цял ден пътува керванът през полето и вечерта керванджията спря камилите да нощуват. Наведоха се ожаднелите добичета, пиха вода от Марица и се пръснаха наоколо.

Бърже настана нощ и в далечината затрептяха огньовете.

Керванджията се обърна към ковчега с мъртвия и рече:

– Господарю, стигнахме вече. Тука е твоята родна земя И посегна да снесе ковчега. Но щом ковчегът с мъртвия вавилонски владател опря до земята, изведнъж се вкамени. Превърнаха се на камък и седемте камили с имането на гърбовете. Майчината клетва се сбъдна.

Минаха оттогава много векове. Времето неуморно трупа с две шъпи пръст върху вкаменените седем камили, догдето сред равното поле израснаха седем високи хълма. Върху тези хълмове лежи днешният град Пловдив.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране: sir_Ivanhoe, август, 2007 г.
Разпознаване и последна редакция: NomaD, август, 2008 г.

Издание:

Ангел Каралийчев. Приказен свят. Том втори, 1982
Издателство „Български писател“, 1982

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9089>]